

DREPTUL

LEGISLAȚIUNE — DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — ECONOMIE POLITICĂ

APARE ODATA PE SAPTAMANA SUB CONDUCEREA D-lor

O. G. DISSESCU

V. ATANASOVICI, PAUL NEGULESCU, DEM. NEGULESCU, ALEX. CERBAN, G. MEITANI,
N. POLIZU-MICȘUNEȘTI, C. HAGI-THEODORAKY

SILIU RĂDULEȘCU
PRIM-REDACTOR

REDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
3, STRADELA SF. SPIRIDON, 3

B. P. RĂDULEȘCU
REDACTOR-ADMINISTRATOR

V. Ch. Ioan. — *Cazuri speciale neprevăzute de legea avocaților.*
C. Alexandrescu. — *Chestiuni de procedură în accelarea judecăților.*

Jurisprudența Română. — *Inalta Curte de Casație și Justiție, secția I.* — Pământ rural. — Văduvă. — Improprietărea minorilor. — Excluderea de a improprietărea femeilor. (Stana Marin Petre sin Petre cu Nasta Romulus Constantinescu).

Secția II. — *Recurs în Casație.* — Caracter constituțional. — Materie penală. — Mobilizarea produselor agricole. (B. George cu Fuera cu Ministerul Public).

Curtea de Apel din București, secția III. — *Cek* — Provisiune. — Nepresintare la plată. — Acțiune contra emitentului. (Harry Feldman cu Jean Paucker).

Curtea de Apel din Iași, secția I. — Obligațiuni convenționale — Daune-interese moratorii. — De când sunt date. (Alice Nanu cu Ministerul de Război).

Trib. Ilfov, secția I. com. — Proba convențiilor. — Contestație. — Revendicare. — (Spiru D. Lalu & M. Stambler cu Soc. „Concordia“).

Judecătoria Ocol. I Urban București. — Poprire. — Validare. — Instanțe competente. (M. A. Poppitzeanu cu D. Matak).

Cazuri speciale pe cari legea pentru organizarea și unificarea corpului de avocați, nu le-a putut prevedea.

Așa ar fi cazul când, într-o localitate, reședință de judecătore rurală, ar exista un singur avocat sau apărător și acesta din împrejurarea neconvenirei asupra onorarului, refuză redactarea actului; quid în asemenea circumstanțe, poate interveni judecătorul de ocol, sub privigherea căruia grefierul să redacteze actul?

Soluționarea problemei, trebuie tratată dintr'un îndoit punct de vedere: unul de ordin subiectiv, că prin această măsură, s'ar cauza prejudicii morale și materiale corpului, și altul de ordin juridic, dacă actul astfel introdus și autentificat, are puterea legală.

Spre a se tranșa cazul, atât dintr'un punct de vedere, cât și din celalt punct de vedere, este a se discuta întrucât prin o astfel de procedură din partea unui judecător de ocol, s'ar contraveni dispozițiilor legii de organizare a Corpului de avocați, căci numai așa procedarea ar fi de natură a atinge interesele morale și materiale a Corpului constituit, pentru menținerea cărora a fost creiată însăși legea.

Dispozițiunile care guvernează materia prezentării pentru autentificarea actelor este prevăzută de art. 37, iar conflictul născut din neconvenirea asupra ono-

rarului convenit avocatului pentru redactarea actului, este regulat de dispozițiile art. 39 din lege.

Este de examinat întrucât prin intervenția judecătorului de ocol în cazul special, enunțat în problema propusă, s'a călecat dispozițiile art. 37 din legea de organizare a Corpului de avocați.

Dar, acest text prin alineatul doi, partea finală, prevede că „în localitățile unde nu profesază avocați și nici apărători, partea se va adresa judecătorului ocolului rural, sub privigherea căruia grefierul va redacta actul“; această dispoziție conformă și cu aceea a art. 47 din legea Judecătorilor de ocoale, este menită a îmbrăca actul cu garanțiile valabilității ca formă și fond.

Afară de această precauțiune luată de legiuitor, acesta din urmă al legii de organizare a Corpului de avocați, s'a mai gândit edictând această dispoziție că, pe de o parte ar fi vexator și străgănitor pentru părți, de a apela la oficiul unui avocat din altă localitate unde sunt, iar pe de altă parte, ar fi o quasi denegare de dreptate, a refuza de plano actul și tot pentru acest raționament a creiat și dispozițiile art. 39 din lege, când partea nu poate conveni cu avocatul asupra onorarului, pentru redactarea actului.

Deci, tot vexator și străgănitor ar fi pentru parte atunci când, găsindu-se în cazul art. 39, ar fi în neputință relativă a apela la Decan sau locțiitorul său, prin faptul că aceștia se află în localități cu distanțe mari de locul unde se pertractează operația confecționării actului, dat fiind în unele împrejurări natura urgentă a actului, care ar echivala cu întreruperea activității omenestii, prin faptul unei exigente interpretări.

În asemenea cazuri excepționale, pe cari legiuitorul, în preocuparea sa de o perfectă echitate pentru toți, nu le-a putut prevedea, de teama de a nu cădea în extremis și atunci tratând chestiunea conform principiului de *eo quod plerumque fit*, judecătorul de ocol rural, privind faptul ca un caz analog, în interesul bunului mers al justiției, se crede ținut să intervină în redactarea actului, luând în sprijinul soluției sale dispozițiile art. 37 al. 2 din legea Corpului de avocați, fără să se socotească că, prin această a sa procedură, să impieteze asupra drepturilor avocaților, cari se mențin neștirbite, de oarece un caz izolat nu poate

trasa regula, care rămâne acea prescrisă prin întreg acest articol.

Prin asemenea proceduri, nu lipsite de interes și cari se pot întâlni în practica zilnică, legale însă, nu se poate afirma că, s'ar aduce vre-o atingere dispozițiilor legii de organizare a Corpului de avocați și deci nici însuși Corpului, fiind excluse astfel orice fel de prejudicii.

În ceea ce privește nulitatea actului redactat în asemenea condițiuni, nefiind vorba de o nulitate expresă, formală, legiuitorul fiindu-se ca periculoasă, a înscris o asemenea nulitate; așa că, ea rămâne virtuală sau tacită, care nu este locul a fi discutată în cadrul unui articol, de oarece ar fi a se pronunța a priori asupra cazului ce ar veni în discuție și care trebuie să facă obiectul debaterilor contradictorii, atunci când el va fi adus în această poziție, prin intermediul uneia din părțile interesate, iar soluția va fi specifică, după natura în care se va prezenta fiecare specie.

A se propune o problemă, nu este totuna cu a o deslega, această din urmă acțiune diferă de tema în care se pune chestiunea, cum și de argumentele proprii cauzei; de aceea, cazul practic tratat în cadrul restrâns al acestui articol, poate face obiectul a vii discuțiuni și a se trage concluziuni, ori cari ar fi ele, totuși soluțiunea trebuie a fi astfel, ca să împace în chip cât mai echitabil interesele vitale ale frământărilor sociale, izvorul tuturor legilor.

V. Gh. Ioan

Președinte Trib. Tncuci

Chestiuni de procedură în accelerarea Judecăților

Grăbirea judecăților reclamată și aprobată de toată lumea, pune necontestat în discuțiune problema găsirei unui mijloc multumitor pentru toți, care să permită judecătorului să înainteze cu repeziune către soluțiunea problemelor juridice de practică, pendinte înaintea lui.

Se vorbește acum de nevoia de a schimba procedura civilă din verbală în scrisă, adică regula generală să fie scrisul, vorbirea excepția.

Examinată cu atențiune această primă idee, impunând în această examinare rațiunea pură, se găsește la un moment dat, că prin întrebuițarea fonemei scrise nu se găsește mijlocul desăvârșit de asigurare al unei soluțiuni expeditivă în scopul strict al utilității sociale și că el se poate întrebuițea cu rizicul de a produce chiar soluțiuni vătămătoare colectivității sociale. În adevăr, experiența a dovedit, că pentru a face să dispară momentele de incertitudine în cercetarea chestiunilor de fapt, din orice problemă juridică, nu este de ajuns numai examinarea și scrutarea actelor scrise, ci se impune neapărat pentru luminarea spiritului judecătorului o discuțiune contradictorie a părților, singura care permite persoanei judecătorului să-și dea seama în mod complex de complexul problemei, ce așteaptă aplicarea legii. Așa, că acest mijloc „de formă scrisă” ar putea chiar anihila efectul binefăcător, ce se așteaptă acum de la această modificare.

Atunci trebuie găsit un alt mijloc, care să fie susceptibil de o realizare practică și rațională în momentul aplicării lui.

În „Curierul Judiciar” No. 40 din 25 Noembrie a. e. dl-avocat D. Paraschivescu, într'un articol scris cu multă competență, arată un mijloc practic, prin care s'ar putea accelera din capul locului judecarea proceselor. Acest mijloc ar consta în asimilarea procedurii civile actuale, cu dispozițiuni din legea Judecătorilor de ocazie, ca să se întindă către un singur cod de procedură accelerat, aplicabil la toate instanțele judecătorești, Judecătorii, Tribunale, Curți de Apel, În această ordine de idei cade și înlăturarea dreptului de opozițiune din orice proces ce se judecă în prima instanță, scurtarea termenului în care partea nemulțumită poate ataca sentința pe căile deschise înaintea ei, îngăduința părților de a se prezenta înaintea instanței de judecată și fără citațiuni, atunci când identitatea lor se poate ușor stabili. Se va face în felul acesta: să înceteze atâtea ciudățenii și încălcite formalități de procedură, cari au o evidentă și covârșitoare influență asupra judecăților. Incolo tot fondul procesului să se desfășoare, după cum spun sugestivele cuvinte ale d-lui avocat, în ședință publică, în sensul de a obiectiva cât mai mult rolul social al judecătorului.

Această normă merită deci o deosebită atențiune. Ea arată o cale practică și rațională și de aceea se impune cu autoritatea unui fapt inevitabil.

Const. Alexandrescu,

Magistrat, Ocnele Mari

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTITIE

Secția I

Audiența dela 3 Noembrie 1922

Președenția D-lui V. G. Buzdugan, președinte

Stana Marin Petre sin Petre cu Nasta Romulus Constantinescu
PĂMÂNT RURAL. — VĂDUVĂ. — ÎMPROPRIETĂRIREA MINORILOR. —
EXCLUDEREA DE LA ÎMPROPRIETĂRIRE A FEMEILOR. — ART. 4
ȘI 5 DIN LEGEA DELA 1864 ȘI ART. 18 AL. 5 DIN LEGEA DELA
7 APRILIE 1899.

Atât legea dela 1864 cât și cea dela 1889
excluzând de la improprietărire pe femeile ma-
jore, urmează că și improprietărirea ce se face
pe numele văduvei cu copii minori pe baza art.
18 al legii din 1889, cată a fi considerată tot
ca o improprietărire a minorilor ca și în sistemul
legii de la 1864.

No. 1144.—Respinsă opoziția și recursul făcut de Stana Marin
Petre sin Petre în contra sentinței Trib. Teleorman, în proces
cu Nasta Romulus Constantinescu.

S'a citit raportul făcut în cauză de D-l consilier Florescu, și
s'au ascultat D-ii avocați Aurel Popescu pentru recurentă și
Gh. Dumitrescu pentru intimat.

Curtea deliberând,

Asupra motivului unic de recurs astfel formulat:

„Violarea art. 18 al. 5 al legii pentru înstrăinarea bunurilor
Statului prin vânzare din 7 Aprilie 1889.

„Violarea art. 5 al legii pentru regularea proprietății rurale din 1864 și a art. 1 din legea interpretativă de la 7 Aprilie 1910, a art 7 din legea pentru regularea proprietății rurale.

„La 1897 subsemnata Stana Marin Petre și Petre zisă Stana Ion Andrei am fost împrăprietărită cu un lot de 5 Ha (cinci) personal, fiind trecută în tabela de împrăprietărire a Primăriei comunei Ciolănești din deal Jud. Teleorman, în această calitate.

„Tribunalul Teleorman numai printr'o greșită interpretare a legilor pentru regularea proprietății de la 1864, a legii interpretative de la 7 Aprilie 1910, și al legii pentru înstrăinarea bunurilor statului din 7 Aprilie 1889, a putut să hotărască că împrăprietărire, în realitate s'a făcut pentru fiica mea pe atunci minoră, și nu pentru mine; așa cum sunt trecută în tabela de împrăprietărire și în consecință să-mi respingă opoziția“.

Având în vedere sentința atacată cu recurs, din care se constată că, intimata Nasta Romulus Constantinescu, a chemat în judecată pe mama sa, recurenta Stana Marin Petre și Petre, spre a fi obligată a-i lăsa în plină proprietate un lot de 5 Ha., dat pe baza legii de vânzarea bunurilor Statului dela 1889.

Că, această acțiune a fost admisă prin sentința de față.

Având în vedere că, pentru a hotărî astfel, Tribunalul constată că, recurentei, văduvă, având un copil minor, — intimata de azi — i s'a dat la 1897, pe baza legii din 1889, lotul în discuțiune; că, deși lotul a fost înscris pe numele recurentei, în realitate însă el a fost dat în vederea calității sale de văduvă cu copii minori, pentru aceștia, de oarece legea din 1889 ca și aceea din 1864 au exclus dela împrăprietărire femeile cu sau fără copii,

Că, prin această soluțiune, — se pretinde azi prin motivul de recurs, — Tribunalul violează art. 18 al legii din 1889, art. 5 și 7 din legea pentru regularea proprietății rurale, și art. unic al legii interpretative dela 17 Aprilie 1910.

Considerând că, prin art. 4 al legii rurale dela 1864, se acordă copiilor minori ai unui sătean decedat, aceeaș întindere de pământ, ce i s'ar fi cuvenit tatălui lor la epoca morții sale, dacă văduva se oferă a plăti indemnizația fixată de lege, femeile nemăritate sau văduvele nefiind admise la împrăprietărire,

Că, prin legea de la 1889, care nu este decât o completare a legiului din 1864, deși se reglementează vânzarea bunurilor Statului în loturi mici, ea nu este în realitate decât o lege de împrăprietărire, urmărind acelaș scop ca și legea din 1864, ale cărei principii au fost adoptate.

Că, întrucât ambele legiuiiri, exclud de la împrăprietărire femeile majore, urmează că și împrăprietărire ce se face pe numele văduvei cu copii minori pe baza art. 18 al legii din 1889, câtă a fi considerată tot ca o împrăprietărire a minorilor ca și în sistemul legii de la 1864, căci dacă legiuiitorul ar fi voit a se îndepărta în această privință de sistemul acestei din urmă legiuiiri și ar admite la împrăprietărire femeile sătence, ar fi arătat-o în mod formal.

Că, în fine, legea interpretativă din 1910 explicând că prin cuvântul „sătean“, care are drept a dobândi terenuri rurale se înțeleg și femeile sătence, preoții, învățătorii și servitorii bisericești, această lege are menirea de a valida înstrăinările făcute contra art. 7 din legea rurală, adică înstrăinările conspimțite de cei împrăprietăriti către persoanele de mai sus și ca atare această lege, nu s'a ocupat și nu a modificat condiții-

nile cerute de legiile anterioare, pentru a fi admis la împrăprietărire și pe temeiul ei nu s'ar putea decide că lotul de împrăprietărire dat văduvei pentru copii ei minori, are a fi considerat ca o împrăprietărire personală a văduvei.

Că, prin urmare, în specie, Tribunalul în conformitate cu legea de împrăprietărire în discuție, de și făcută pe numele recurentei, văduvă cu copii minori, ea a fost însă făcută pentru fiica sa, intimata de azi, și deci motivul de recurs este neîntemeiat.

Pentru aceste motive, Curtea, respinge opoziția și prin consecință, respinge recursul,

Secția II

Audiența dela 17 Septembrie 1923

Președenția D-lui Oscar N. Nicolescu, președinte

B. Georgescu-Fuerea cu Ministerul Public

RECURS ÎN CASATIE.—DREPT DE ORDIN CONSTITUȚIONAL.—DACĂ POATE FI INVOCAT ȘI ÎN CE PRIVESTE HOTĂRĂRILE DEFINITIVE DATE SUB IMPERIUL UNEI LEGI CARE NU ADMITE RECURSUL.—ART. 103 AL. ULTIM, DIN NOUA CONSTITUȚIE PROMULGATĂ LA 22 MARTIE 1923.

RECURS ÎN MATERIE PENALĂ.—EFECTUL SUSPENSIV DE EXECUTARE.—DACĂ RECURSUL FĂCUT ÎN CONTRA UNEI SENTINȚE DATĂ PE BAZA UNEI LEGIUIRI NU ADMITE DREPTUL DE RECURS POATE SĂ RIDICE ACELEI SENTINȚE CARACTERUL DE DEFINITIVITATE.

RECURS.—SUPRIMAREA ACESTUI DREPT PRIN ART. 23 DIN LEGEA PENTRU IMOBILIZAREA PRODUSELOR AGRICOLE.

1. Cu toate că după dispozițiunile art. 103 al. ultim din noua Constituție, promulgată la 22 Martie 1923, dreptul de recurs în Casatie este declarat de ordin constituțional, aceste dispozițiuni însă nu se pot aplica în trecut la hotărârile judecătorești pronunțate în baza unei legi care nu prevede dreptul de recurs, de cât dacă acele hotărârî nu erau încă definitive în momentul promulgării actualei Constituțiuni.

2. Recursul făcut în contra unei hotărârî penale pronunțată în ultimă instanță, sub imperiul unei legi care nu admite dreptul de recurs, nu ridică acelei hotărârî caracterul definitivității, căci dacă în materie penală recursul este în principiu suspensiv de executare, acest efect nu se produce de cât în cazul când hotărârrea este după lege susceptibilă de recurs și de reformare pe această cale extraordinară de atac.

3. Potrivit art. 23 din legea pentru imobilizarea și repartizarea produselor agricole, cărțile de judecată sunt definitive și executorii fără drept de opoziție, apel sau recurs, atunci când pedeapsa este amenda, iar când pedeapsa este închisoarea, sunt supuse numai apelului la Tribunal, care judecă fără drept de recurs.

No. 1535.—Respins ca inadmisibil recursul făcut B Georgescu-Fuerea contra sent. No. 1843/923 a Trib. Ilfov s. III.

S'au ascultat d-nii avocați Gh. M. Dumitrescu și I. Petrovici în combaterea incidentului de inadmisibilitate ridicat de d-l Procuror Al. Dem. Oprescu.

Curtea deliberând,

Asupra incidentului de inadmisibilitate a recursului de față, ridicat de D-l Procuror General.

Având în vedere că, din sentința supusă recursului, se constată că, Judecătoria ocolului IV București Urban, prin cartea de judecată No. 170 din 16 Februarie 1921, a condamnat pe B. Georgescu-Fuerea la 50.000 lei amendă pentru faptele de contravenție prevăzute și penat de art. 12 din legea pentru imobilizarea produselor agricole din 1920.

Că, în privința acestei hotărâri, contravenientul făcând apel la Tribunalul Ilfov S. II c. c., i-a respins apelul ca inadmisibil conform art. 23 din lege, prin sentința penală cu No. 1843 din 28 Decembrie 1922, pe care condamnatul a atacat-o cu recursul introdus la 1 Ianuarie 1923.

Considerând că, după art. 23 din legea pentru imobilizarea și repartizarea produselor agricole, cărțile de judecată sunt definitive și executorii fără drept de opoziție, apel sau recurs, atunci când pedeapsa este amendă, iar când este închisoarea, cărțile de judecată sunt supuse apelului la Tribunal, care judecă fără drept de recurs,

Considerând că, dacă după art. 103 al. ultim din noua Constituție promulgată la 22 Martie 1923, dreptul de recurs în Casație este declarat de ordin constituțional, această dispoziție a legiuitorului constituant însă nu se poate aplica în trecut la hotărârile judecătorești pronunțate în baza unei legi, care nu prevede dreptul de recurs, decât dacă acele hotărâri nu erau încă definitive în momentul promulgării noii Constituțiuni, altfel s'ar viola autoritatea lucrului judecat, și s'ar repune în stare de judecată o serie nesfârșită de procese definitiv terminate, ceea ce nu a fost în intențiunea legiuitorului constituant;

Considerând că, recursul făcut în contra unei hotărâri penale, pronunțată în ultima instanță, sub imperiul unei legi care nu admite dreptul de recurs, nu ridică acelei hotărâri caracterul definitivității, căci dacă în materie penală recursul este în principiu suspensiv de executare, și prin respingerea lui, hotărârea atacată devine irevocabilă, acest efect însă nu se produce decât în cazul când hotărârea este după lege susceptibilă de recurs și de reformare pe această cale extraordinară de atac.

Considerând că, fără temei, recurrentul mai invoacă în sprijinul admisibilității recursului său art. 31 No. 2 din legea Curții de Casație, căci recursul ce prevede acest text, se face exclusiv de guvern și nu este la dispozițiunea părților în proces. În adevăr, art. 36 din legea Curții de Casație prescrie că Ministerul de Justiție prin procurorul general sau d'adreptul va denunța Curtea de Casație orice hotărâre și orice act prin care judecătoria și-ar fi însușit atribuțiunile peste competența lor și ar fi comis un exces de putere.

Considerând în speță că, din moment ce este constant că recurrentul a fost condamnat în mod definitiv prin sentința cu No. 1843 din 28 Decembrie 1922 a Tribunalului Ilfov, S. II c. c., ca contravenient la

legea specială a imobilizării produselor agricole, care nu-i conferea dreptul de recurs în Casație, recursul său este inadmisibil întrucât hotărârea de condamnare, nesusceptibilă de recurs, era definitivă la data promulgării noii Constituțiuni, de și atacată cu recursul de față. Că, deci, incidentul de inadmisibilitate a recursului de față găsindu-se întemeiat, recursul urmează a se respinge ca atare.

Că așa fiind, este inutil a se mai discuta forma în care el a fost introdus, din moment ce dreptul de recurs în sine nu există.

Pentru aceste motive, respinge ca inadmisibil recursul.

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI

Secția III

Audiența de la 7 Martie 1923

Președenția D-lui G. A. Mavrus, consilier

Harry Feldman cu Jean Paucker

CEK.—PROVIZIUNE.—EMITENT CREDITOR AL TRASULUI.—DACĂ SE POATE EMITE UN CEK PÂNĂ LA CONCURENȚA CREDITULUI.—ART. 364 ȘI 369 C. COM.

CEK.—POSESOR.—NEÎNFĂȚISAREA CEKULUI LA PLATĂ ÎNĂUNTRUL TERMENULUI PREVĂZUT DE LEGE.—PERDEREA ACȚIUNEI CONTRA GIRANȚILOR.—ACȚIUNE CONTRA EMITENTULUI.—ACȚIUNE CAMBIALĂ.—ACȚIUNE DE DREPT COMUN.—ART. 366, 367 ȘI 368 C. COM.

1. Potrivit art. 364 c. com. cekul nu poate fi conceput fără proviziune, care să consistă în sume de bani disponibile pentru emitent la tras, astfel că, chiar dacă emitentul este creditor al trasului pentru sume de bani lichide și exigibile, totuși el nu poate trage un cek până la concurența creditului, de cât dacă trasul se declară dispus să plătească.

2. Posesorul cekului care nu a prezentat cekul la plată înăuntrul termenului prescripționat de art. 367 c. com. pierde numai acțiunea sa în contra giranților nu și acțiunea sa în contra emitentului; și chiar dacă s'ar putea pierde și acțiunea împotriva emitentului privită ca acțiune cambială, totuși îi rămâne acțiunea de drept comun care nu se poate pierde.

No. 31 bis.—Respins ca nefundat apelul făcut de Harry Feldman în cont a sentinței cu No. 311 d n 4 Mai 1922 a Trib. Ilfov, S. I comercială în proces cu Jean Paucker.

S'au ascultat D-nii avocați S. Speer pentru apelantă și Siefert pentru intimat.

Curtea,

Asupra apelului făcut de Harry Feldmann, bancher, din București, Str. Smârdan No. 2, în contra sentinței No. 311 din 1922 a Trib. Ilfov, s. I com., prin care a fost condamnat să plătească intimatului Jean Paucker, bancher, din București, Str. Lipsani No. 2, suma de lei 91.200.—cu procente comerciale de 6 la sută pe an dela data acțiunii, plus 1.500 lei cheltuieli de judecată.

Având în vedere că, din actele și desbaterile cauzei, se stabilește, în fapt, că intimatul Paucker a cum-părat dela apelant prin luna Octombrie 1921 un cek în valoare de 100,000 mărci germane, asupra Băncii Comerz- und Privat-Bank din Berin, cek pe care l'a plătit apelantului cu suma de lei 91.200.—, dar pe care Banca berlineză a refuzat să-l plătească reclamantului la prezentare, făcând mențiune pe cek, că nu are proviziune din partea apelantului Feldmann, că față cu acest refuz, Paucker introduce acțiunea de față, după dreptul comun comercial, prin care cere lui Feldmann restituirea prețului de 91.000 lei, pe care îl deține fără cauză, acțiune admisă de Tribunal pe motivul că cekul în chestiune a fost emis fără proviziune.

Având în vedere că, apelantul Harry Feldmann susține în prim loc, că nu era absolut necesar să existe proviziunea, și că, în fapt, proviziunea a existat sub forma unor cekuri ale Băncii Națiunii din București, depuse de dânsul la Banca trasă din Berlin, dar că Banca Națiunii căzând în stare de faliment tocmai în timpul acela, Banca berlineză a refuzat să plătească cekul emis de apelant, că acesta fiind un caz de forță majoră, apelantul susține că intimatul nu are acțiune împotriva sa.

Considerând că, potrivit art. 364 cod. com. rom., cekul nu se poate concepe fără proviziune, care să consistă în sume de bani disponibile pentru emitent la tras, iar lipsa proviziunii este sancționată de art. 369 cod. com. prin penalități, ce se inflig emitentului cekului.

Că, sub acest raport, obligațiunea emitentului de a avea proviziune la tras, este atât de riguroasă, încât se decide că, dacă emitentul este numai creditor al trasului pentru sume de bani lichide și exigibile, totuși el nu poate trage un cek până la concurența creditului, decât dacă trasul se declară dispus să plătească.

Că, de aceea, susținerea apelantului Feldmann, cum că a avut proviziune la Comerz-Bank din Berlin, nu este fundată, întrucât cekurile Băncii Națiunii, ce el pretinde că avea depuse acolo, nu erau sume de bani așa cum pretinde codul nostru de comerț.

Că, de asemenea, este nefundată și susținerea apelantului, cum că falimentul Băncii Națiunii, care a împiedecat pe Comerz-Bank să onoreze cekul ar fi un caz de forță majoră, care ar împiedeca acțiunea reclamantului în contra sa (a apelantului), căci potrivit art. 368 cod. com., acțiunea D-ului Paucker în contra apelantului s'ar fi pierdut numai în cazul când trasul Comerz-Bank ar fi căzut în stare de faliment, ceea ce nu este cazul.

Considerând că, în al doilea loc, apelantul susține că intimatul a pierdut acțiunea împotriva sa, întrucât ar fi prezentat cekul la tras pentru plată după termenul de 15 zile dela emisiune, prescris de art. 367 cod. com., și n'ar fi îndeplinit nici formalitățile protestului pentru constatarea refuzului trasului de a plăti cekul.

Că, însă, potrivit art. 366, 367 și 368 cod. com., posesorul cekului, care nu a prezentat cekul la plată în năuntru termenului prescris de art. 367 cod. com.,

pierde numai acțiunea sa în contra giranților, nu și acțiunea contra emitentului, în orice caz dacă s'ar putea pierde și acțiunea împotriva emitentului, s'ar pierde numai acțiunea cambială, iar nu și acțiunea de drept comun, cum este acțiunea prezentă.

Căci, altcum ar însemna să admitem că în cazul de față, Feldmann se poate îmbogăți în prejudiciul lui Paucker, fiind îndrituit să dețină fără cauză prețul cekului de Lei 91.200,— ce i s'a plătit de către Paucker, ceea ce este contrariu principiului pus de art. 351 cod. com.

Considerând că, în al treilea rând apelantul Feldmann susține că intimatul nu-i poate pretinde restituirea prețului cekului neonorat, ci numai să fie obligat a-i remite un nou cek de egală valoare.

Că, însă, această susținere este nefundată, de oarece noul cek ce oferă apelantul nu constituie executarea obligațiunii contractate cu ocaziunea emiterii primului cek (piata la Berlin a un milion mărci), ci contractarea unei noi obligațiuni de a face să se plătească acea sumă la Berlin, ceea ce este imposibil fără consimțământul intimatului Paucker, față de dispozițiunile art. 44 și 312 cod. com., care opresc pe judecător de a acorda termene de grație în comercial.

Considerând că, în ultim loc, apelantul susține că intimatul nu poate să-i ceară suma ce i-a plătit pentru cek (91,200), ci numai suma arătată în cek (un milion mărci).

Că, însă, și această apărare este neîntemeiată, de oarece față de cursul scăzut al mărcii germane de astăzi, Feldmann în loc să restituie suma de lei 91.200 cât a primit dela Paucker, ar urma să restituie o sumă derizorie îmbogățindu-se pe nedrept în dauna acestuia, ceea ce este inadmisibil în drept.

Că, așa fiind, Feldmann urmează să restituie lui Paucker suma de Lei 91.200.—, pe care o deține fără cauză, așa încât acțiunea lui Paucker având acest obiect, este pe deplin întemeiată și bine Tribunalul a admis-o, iar apelul lui Feldmann este nefundat, și are a fi respins ca atare, cu 500 lei cheltueli de judecată, cât s'a apreciat de Curte.

Pentru aceste motive, respinge apelul.

Semnați: G. A. Mavrus, C. Viforeanu, Ș. Cogălniceanu,

CURTEA DE APEL DIN IAȘI

Secția I

Audiența dela 4 Iunie 1923

Președenția D-ului D. Volanschi, Prim-Președinte

Alice Nanu cu Ministerul de Răsboi

OBLIGAȚIUNI CONVENȚIONALE.—DAUNE-INTERESE MORATORII.—
DE CÂND SUNT DATORITE.—ART. 1088 C. CIV.

Dispozițiunile art. 1088 c. civil, potrivit cărora daunele-interese moratorii nu sunt datorite decât din ziua cererii în judecată, nu se aplică decât la obligațiunile convenționale, care au de obiect plata unei sume de bani, iar

nu și la procentele sumelor de bani ce se acordă ca despăgubiri pentru repararea unui fapt dăunător.

În acest caz însă judecata poate determina indemnitatea datorită nu numai prin mijlocul unei sume fixe, ci și prin mijlocul unei sume principale la care să se acorde procente, și cari au atunci un caracter compensatoriu și fac parte integrantă din daunele interese necesare pentru repararea prejudiciului cauzat.

No.—79.—Admisă cererea de revizuire a deciziunii Curței de Apel din Iași, S. I. No. 31 din 6 Aprilie 1922, făcută de Alice Nanu în proces cu Ministerul de Război.

Curtea,

Având în vedere că Alice Nanu, cu consimțământul soțului său Nicu Nanu, a introdus cerere de revizuire a deciziunii Curții de Apel din Iași secția I No. 31 din 6 Aprilie 1922; că obiectul cererii de revizuire este că asupra concluziunii de a i se acorda procente, Curtea a omis să se pronunțe; că cererea de revizuire fiind admisă în principiu, urmează a se examina temeinicia ei în fond;

Având în vedere că prin deciziunea a cărei revizuire se cere s'a obligat Ministerul de Război de a plăti Aicei Nanu suma de 150.000 lei cu titlu de daune; că Alice Nanu a cerut ca Ministerul de Război să fie obligat a-i plăti și procente legale la suma ce i se va acorda ca daune, cu începere dela data intențării acțiunii și până la achitare;

Având în vedere că chestiunea care urmează a fi discutată, este aceea de a se ști dacă la sumele datorite din delictive civile sau quasi-delictive se pot acorda procente;

Având în vedere că Curtea prin deciziunea No. 31/1922 a constatat că Statul român este responsabil de faptul armatei ruse care a extras material lemnos de pe moșia Lișna, material pe care l'a întrebuințat la construirea de tranșee; că responsabilitatea Statului își are temeiul său în art. 998 c. civ. de oarece și răspunderea din îmbogățirea fără cauză în detrimentul altuia nu este decât tot răspunderea dintr'un fapt ilicit;

Având în vedere că art. 1088 c. civ. stabilește principiul că daunele-interese moratorii nu sunt datorite decât din ziua cererii în judecată; că acest principiu însă nu se aplică decât la obligațiunile convenționale, care au de obiect plata unei sumi de bani; nu se aplică însă la procentele sumelor de bani ce se acordă ca despăgubiri pentru repararea unui fapt dăunător; că, în acest caz, judecata poate determina indemnitatea datorită sau prin mijlocul unei sume fixe, sau prin mijlocul unei sume principale, la care se acordă procente și care nu au atunci decât un caracter compensatoriu și fac parte integrantă din daunele-interese necesare pentru repararea prejudiciului cauzat; că, în specie, Curtea a statuat asupra daunelor cauzate reclamantei prin faptul extragerii materialului lemnos iar suma de 150.000 lei reprezintă valoarea acestui material; că, pe lângă această daună principală, reclamanta a mai suferit o daună care consistă în faptul că n'a putut să valorifice la timp suma de bani pe care

Curtea constată că i se datora; că deci cererea Aicei Nanu de a i se acorda procente legale dela data intențării acțiunii (4 Decembrie 1918) și până la achitare este întemeiată; aceste procente fiind un complement al daunelor datorite.

Pentru aceste motive, redactate de D-l Prim Președinte, Curtea admite cererea de revizuire făcută de Alice Nanu.

Semnați: *D. Volanschi, C. A. Gorgos, C. Vărgolici, M. Haralamb, N. N. Gane.*

TRIBUNALUL ILFOV, Secția I com.

Audiența de la 1 Martie 1923

Președenția D-lui Al. Strelicescu, judecător

Spiru D. Lălu & M. Stambler cu Soc. „Concordia”

PROBA CONVENȚIUNILOR — ACȚIUNE ÎN JUSTIȚIE. — CONTESTAȚIE. — REVENDICARE. — SARCINA PROBEI. — ART. 1169 C. CIV.

Dispozițiunile art. 1169 c. civil potrivit cărora acel ce face o alegațiune în justiție urmează să o dovedească, se aplică și în materie de contestație, ast-fel că contestatorilor le incumbă sarcina de a face dovada identității și deci a proprietății obiectelor ce revindică prin contestație.

No. 123. — Respinsă contestația făcută de exploatațiunea petroliferă Spiru D. Lălu & M. Stambler în proces cu Societatea „Concordia”.

S'au ascultat D-nii avocați Preforian pentru contestatoare și P. Alexandrache pentru societatea intimă,

Tribunalul,

Având în vedere contestațiunea făcută de exploatațiunea petroliferă Spiru D. Lălu et M. Stambler cu petiția înreg. la No. 52203 din 1913, contra secuestrului asigurător înființat prin procesul-verbal din 28 August 1913 al D-lui Portărei I. Maltezeanu, asupra materialelor aflate la scheia din cătunul Slobozia, com. Câmpina, jud. Prahova.

Având în vedere actele cauzei și susținerile părților.

Având în vedere că, în fapt, din actele și susținerile părților se stabilește că prin actul de foraj, autentificat de Tribunalul Ilfov sub No. 448 din 1912, contestatorii pun la dispoziția lui I. I. Lincoln, niște terenuri petrolifere situate în com. Câmpina cu scopul ca acesta să ridice sonde sistematice, suportând toate cheltuelile, iar în caz de se va găsi petrol — beneficiul, ce va rezulta după scăderea cheltuelilor făcute de I. I. Lincoln, să se împartă în două părți egale. Tot prin acel act de foraj se mai convine ca I. I. Lincoln să continue forajul sondei No. 2 din căt. Slobozia, com. Câmpina, județul Prahova, punându-i-se la dispoziție întregul inventar aflător atunci în schelă, spre a servi la această lucrare, iar produsul ce va rezulta să fie

împărțit iarăși în două părți egale, după ce se va scădea cheltuielile făcute de I. I. Lincoln, având drept acesta să cedeze toate drepturile și lucrările începute ori cui va voi cu respectul clauzelor din act pentru cesionar.

Că, I. I. Lincoln cesionează aceste drepturi Societății Oil and Drilling Trust of Romania, care nu execută condițiunile arătate în actul de foraj, iar prin sentința arbitrală No. 5 din 26 August 1913, investită cu formula executorie No. 637 din 1913, acesta se reziliază și se atribue drept daune d-ilor Spiru D. Lalu și M. Stambler întregul material și instalațiuni aflătoare atunci la schele sondei Slobozia, precum și valoarea lucrărilor executate de I. I. Lincoln, această sentință se execută prin procesul-verbal dresat de Portărele Maltezeanu de la Tribunalul Prahova în ziua de 4 Octombrie 1913, iar prin jurnalul No. 8336 din 2 Noiembrie acelaș an, se încheie de Tribunalul Ilfov-secția de Notariat, ultimul act de executare, conform art. 403 pr. civ. La 24 August 1913, însă prin jurnalul acestui Tribunal No. 11561, Soc. „Creditul Petrolifer“, azi „Concordia“, obține un sequestru asigurător asupra averii mobile a Soc. „Oil and Drilling Trust of Roumanie“ până la concurența sumei de lei 12868 bani 91, pe care-l aplică în ziua de 28 August 1913, prin procesul-verbal încheiat de d-ii Portărele S. Maltezeanu de pe lângă Trib. Prahova, pe avenea acestei societăți în comuna Câmpina la atelier și la schele sondei din cătunul Slobozia-Câmpina, jud. Prahova, în contra căruia se face contestație.

Având în vedere că, în susținerea contestațiunii, Spiru D. Lalu și M. Stambler arată că rău s'a aplicat acest sequestru pe obiectele și materialele aflate la schele Slobozia, întrucât acestea le aparțin lor în baza actelor de la dosar, arătând tot odată că Spiru Lalu s'a desfăcut de asociație și că tot activul și pasivul a trecut asupra lui M. Stambler, conform actului de cesiune autentificat la No. 18019 din 1915 deșus la dosar.

Având în vedere că, în drept, după art. 1169 cod. civ. acel ce face o alegațiune, urmează să o dovedească, și acest principiu urmează a fi aplicat și în materie de contestație, care are de scop revendicarea lucrurilor mobile sechestrate.

Considerând că, pentru aceasta, urmează a examina dacă în fapt, contestatorii cu probele ce au administrat, pot face dovada proprietății și prin consecință a identității obiectelor revendicate de ei.

Că, dacă în principiu această dovadă se poate face cu acte atunci când lucrurile revendicate se pot identifica suficient, nu tot astfel este cazul și atunci când este vorba de obiecte ce se aseamănă și pot fi ușor înlocuite sau procurate.

Că, pentru aceasta un act scris, ca o factură, inventar sau chitanță, urmează a fi complectate în fapt și cu alte dovezi, cari să nu lase nici o îndoială asupra identității obiectelor revendicate.

Considerând că, în acest sens, în speță deși din actul de foraj arătat rezultă, că Spiru Lalu și Stambler au pus la dispoziția lui I. I. Lincoln întreg materialul și instalațiunile aflătoare la schele sondei Slobozia, totuși acest mod de a determina existența unor corpuri certe și determinante nu indică decât ceva vag și nedeterminat.

Că, deși contestatorii au prezentat la dosar o copie după inventarul acestui pretins material, totuși pe lângă că ea nu are nici o dată certă spre a fi opozabilă terților, apoi nici nu lămurește exact identitatea lucrurilor revendicate, care în materie de revendicare se impune fiind vorba de lucruri ce se pot ușor procura sau înlocui.

Că, aceasta cu atât mai mult urma a se dovedi în speță identitatea lucrurilor revendicate, de oarece intimata Soc. „Concordia“ a contestat exactitatea lor și chiar a deșus la dosar facturi, să dovedească că a furnizat debitoarei sale „Oil and Drilling“ anumite materiale necesare exploatării sondei Slobozia.

Considerând că, privitor la sentința arbitrală arătată și invocată în sprijinul contestațiunii, ea nu poate fi ținută în seamă întrucât este „res inter alios acta“ față de societatea intimată, și chiar dacă n'ar putea fi socotită ca atare, apoi ea stabilind, că întreg materialul și instalațiunile aflătoare la sonda Slobozia trec, drept daune, în proprietatea contestatorilor, rezultă, că implicit acest material fusese proprietatea Soc. „Oil and Drilling“ și că deci bine s'a aplicat sequestrul asigurător;

Că, întrucât în momentul sequestrării acele obiecte și materiale aparțineau soc. „Oil and Drilling“, debitoarea intimatai „Concordia“ și nu s'a putut dovedi contrariul de contestatori, rezultă că sequestrul așa cum este aplicat, nu se poate ridica, iar contestația făcută de numiți se respinge, obligându-se M. Stambler, singurul proprietar al exploatării Spiru D. Lalu & M. Stambler, la 1000 lei cheltuieli de judecată cât s'a apreciat de instanță.

Pentru aceste motive, redactate de d-l jude Strelcescu, respinge ca nefundată contestațiunea.

Semnați: Al. Strelcescu, A. Boboc.

Judecătoria Ocolului I Urban București

Audiența de la 30 Octombrie 1923

Jude-ajutor Paul Rarincescu

Mihail A. Poppitzeanu cu D. D. Matak

POPITIRE. — VALIDARE. — INSTANȚE COMPETINTE. — JUDECĂTORII DE OCOL. — ART. 27, 109 ȘI 111 DIN LEGEA JUDECĂTORIILOR DE OCOL.

Judecătorii de ocoale având competența de a executa numai cărțile de judecată pronunțate de judecătoria sau sentințele date în apel asupra cărților de judecată, urmează că judecătorii de ocol sunt incompetente a statua asupra cererii de validarea poprirei înființată pe baza unei sentințe dată de Tribunal, deși suma pentru care s'a cerut poprirea ar fi de competența judecătorilor de ocol.

No. 911. — Declinată competența de a judeca cererea de validarea poprirei făcută cu petițiunea înregistrată la No. 13466/923 în urma incidentului ridicat de creditorul Mihail Poppitzeanu în proces cu debitorul poprit D. D. Matak.

S'au ascultat creditorul Mihail Poppitzeanu personal și d-l avocat V. Constantinescu pentru debitorul poprit.

Judecata,

Asupra incidentului de necompetință „ratione materiae” ridicat de creditorul Mihail A. Poppitzeanu care susține că judecătoria de ocol, nu este competente de a judeca cererea de validare a poprirei pe care dânsul o ceruse Tribunalului Ilfov S. Notariat.

Având în vedere că din examinarea dosarului se constată că în adevăr creditorul M. Poppitzeanu ceruse înființarea poprirei pe baza sentinței cu No. 718/919 a Trib. Ilfov S. II c. c., investită cu formula executorie a sentinței aceluiaș Tribunal No. 427/920 și a deciziei Curței de Apel din București secția II-a cu N. 257/920, investită cu formula executorie.

Având în vedere că, cu privire la această cerere de validare, Tribunalul Ilfov S. Not. prin sentința No. 157-921 și-a declinat competența pentru motivul că totalul creanțelor pe baza cărora se ceruse validarea era de 2714 lei, deci înăuntrul competenței judecătoriei de ocol.

Având în vedere că aceste creanțe au luat naștere în împrejurările următoare:

Între d-l M. Poppitzeanu, ca proprietar, și d-l D. Matak, ca chiriaș, a intervenit în cursul anului 1914 un contract de închiriere prin care se închiriază imobilul din Calea Dudești 122, acest contract reziliindu-se din culpa chiriașului Matak, proprietarul d-l Poppitzeanu l'a chemat în judecată înaintea Tribunalului care l'a obligat să-i plătească chiria de 1600 lei, pe semestrul Aprilie 1916 (sentința Tribunalului Ilfov S. II-a c. c. No. 718/1919); pe lângă aceasta sumă de 1600 lei se mai cuprindea dobânda legală dela 12 Aprilie 1918 și până la achitare, plus 300 lei cheltueli de judecată, sentința rămasă definitivă și investită cu formula executorie. În contra acestei sentințe debitorul Matak a făcut contestație, iar Tribunalul prin sentința N. 4720/920 i-a respins contestația, condamându-l să plătească 200 lei cheltueli de judecată; în contra acestei sentințe s'a făcut apel care

deasemenea a fost respins prin decizia No. 257/920 investită cu formula executorie, acordându-i-se lei 400 cheltueli de juecată.

Pe baza acestor titluri, creditorul M. Poppitzeanu a cerut Tribunalului Ilfov Secția Notariat executarea debitorului său, înființând mai întâi o poprire pe recipisa Casei de Depuneri No. 45884 din 1920 în valoare de 15.000 lei, iar în urmă a cerut validarea poprirei. La ziua fixată, debitorul Matak a ridicat incidentul de necompetință „ratione materiae”, susținând că deoarece sumele cuprinse în titlurile menționate dau un total mai mic de 3000 lei, cererea de validare nu poate fi judecată de Tribunal ci de Judecătoria de ocol.

Tribunalul prin sentința No. 157/921 a admis incidentul și a declinat competența trimitând afacerea la judecatorie. Creditorul făcând apel, Curtea de Apel S. II-a București, prin decizia No. 128/922 a respins apelul confirmând sentința Tribunalului; făcându-se recurs în Casație recursul a fost respins ca tardiv (Cas. S. II. Dec. 346/822).

Considerând că potrivit cu dispozițiunile art. 27 legea judecătorilor de ocoale și art. 109 și 111 din aceeași lege, combinat cu art. 99 din reg. de aplicație al legii, judecătorii de ocoale au competența de a executa numai cărțile de judecată pronunțate de judecătoria sau sentințele date de către Tribunal în apel asupra cărților de judecată; ceea ce însemnează că sentințele date de Tribunal și rămase definitive prin neapelare sau deciziile Curților asupra sentințelor Tribunalului urmează a fi executate de Tribunal.

Considerând că cererea de față nu este o simplă măsură de asigurare luată de creditor, dupăcum pare că o caracterizează Tribunalul prin sentința declinatoare de competență, spre a o grupa în categoria tuturor cererilor ce urmează a fi îndreptate la judecatorie, ca fiind de competența ei; ci, din contră poprirea a cărei validare se cere astăzi, este un act de executare și ca toate actele deasemenea natură urmează să fie îndeplinite cu respectarea dispozițiilor cuprinse în articolele mai sus menționate; aceasta, desigur, pentru buna administrare a justiției.

Având în vedere că, din acest punct de vedere numai interesează a se cerceta totalul la care se ridică creanțele cuprinse în titlurile creditorului urmărit, ci doar a se examina proveniența acestor titluri, care după cum am văzut sunt date de Tribunal în prima instanță.

Că, dar, incidentul de necompetință „ratione materiae”, este fundat, urmând a se admite și a ne declina competența, trimitând afacerea Tribunalului Ilfov.

Pentru aceste motive, admite excepțiunea de incompetență, declină competența.

Jude-ajutor : Paul Rarincescu

Administrația revistei roagă pe d-nii abonați în întârziere a-i trimite costul abonamentului rămas neachitat.